

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 16.

Den 15de Maj 1892.

41de Aargang.

Dækstenen

til Templet i Salt Lake City, Utah, lægges.

Dækstenen til de Sidste-Dages Helliges Tempel i Salt Lake City, Utah, blev lagt under passende Ceremonier den 6te April 1892, den fjerde Dag af de Sidste-Dages Helliges 62de Aars-konference.

Folket var forsamlet i det store Tabernakel N. 10 Form.

Forsamlingens Orden.

Præstedømmet var arrangeret i følgende Orden: Den overste Del af den midterste Forhøjning, i den vestre Ende af Bygningen, var optaget af det overste Præsidentkab. De andre Dele vare, respektive, optagne af: 1) Medlemmer af de tolv Apostles Quorum, 2) de første syv Præsidenter af de Halvfjerds, 3) det præsiderende Bispedømme.

I de to Afdelinger, nord og syd for den midterste Forhøjning, vare Stavspræsidenterne og deres Raadgivere

ifølge Medlemmer af de forskellige Højraad placerede.

I Auditoriet — de fornemste Dele af Høresalen — vare de Tilstedeværende placerede i følgende Orden:

I den fremmeste Afdeling syd for Midtergangen de Halvfjerds; bag dem Eldsterne.

I den fremmeste Afdeling nord for Midtergangen Højpræsterne; bag dem vare, respektive, Præsterne, Værnerne og Diaconerne.

Resten af de Forsamlede optog den øvrige Del af Høresalen — Østafdelingen og Gallerierne.

Dagens Forhandlinger aabnedes med, at Koret og Forsamlingen sang Salmen:

»Come, come, ye Saints, no toil nor labor fear.«

Bøn af Eldste Seymour B. Young.
Koret sang:

»Glorious is Thy name.«

Apostel Lorenzo Snow fremstod, paa Opfordring af Præsident Cannon, og belærte de For samlede med Hensyn til den Orden, som skulde overholdes ved de nær forestaaende Ceremonier ved Templet, naar Dækstenen skulde lægges. Han sagde: „Teksten til Hosianna-Naabet, som i Dag skal ytres ved eller efter Dækstensens Lægning, blev indført af Præsident Joseph Smith ved Kirtland Tempel og brugtes der ved en højtidelig For samling, hvor Guds Kraft var lagt for Dagen, og Himmelsens Syner vare aabnede for Brødrene. Dette er ikke en almindelig Ting, men — og vi ønske det udtrykkelig forstaaet — et helligt Naab, og det bliver kun anvendt ved jærlig højtidelige Lejligheder, som den, der nu forestaar. Vigeledes ønske vi udtrykkelig forstaaet, at Brødrene og Søstrene ikke alene skulde udtale Ordene, men at deres Hjærter paa samme Tid skulde være fyldte med Tak sigelse til Himmelsens Gud, som gjennem os har udført dette overordenlig store og velsignelsesrige Arbejde. 3 Dag for ni og tredive Aar siden blev den første Sten — Hjørnestenen — lagt til dette Tempel, og ved at overveje de store og forunderlige Betsignelser, som Gud har ræknet os, sit Folk, under disse mange Aar, som ere hensbundne siden den Tid, ønske vi, at de Hellige skulde føle, naar de udraabe dette „Hosianna“, at det kommer fra deres Hjærter. Lad Eders Hjærter være fyldte med Tak sigelse.“ Taleren udgav derpaa den følgende Tekst: „Hosianna, Hosianna, Hosianna til Gud og Lammet. Amen, Amen, Amen,“ og sagde: „Naar vi gaa foran Templet og udbryde i dette Naab, ønske vi, at enhver Mand og enhver Kvinde skulde raabe disse Ord af deres Stemmes fulde Styrke, saa at Folket i enhver Del af denne By kan

høre det, og at det maa naa til de evige Verdener.“

Præsident Snow gif derpaa over til at øve Folket i Hosianna-Naabet, hvilket havde en særdeles storartet og gjennemtrængende Virkning.

Præsident Wilford Woodruff

holdt en kortsattet Tale, af hvilken vi gjengive følgende Uddrag: Hvis der er nogen Begivenhed paa Jordens Overflade, som kan tiltrække sig Himmelsens Guds og de hellige Hærstærers Opmærksomhed, er det den, som forestaar os i Dag — Forsamlingen af dette Folk, Naabet „Hosianna“, og Dækstensens Lægning til dette Tempel, som alene er opført til vor Guds Ære. Mine Brødre, Søstre og Venner! Vi ønske at fuldføre dette Tempel; vi ønske at indvie det til Gud, saa snart, som vi kunne, saa at den store Skare, som bor i denne Del af Landet, maa være i Stand til at indgaa deri og udføre hellige Ordinanjer for de Levende og for de Afdøde. Jeg haaber, at vi Alle maatte lægge dette paa Hjerte og søge at tilvejebringe Midler, for saa vidt det staar i vor Magt, saa at denne Bygning hurtigt kunde blive fuldført. Som et Folk ere vi i Stand til at udføre dette. Jeg ved, at mange Opfordringer ere stillede til de Sidste-Dages Hellige for at fremme Herrens Gjærning paa Jorden, men dette Bærk, som nu ligger foran os — Fuldførelsen af dette Tempel — er af megen stor Bigtighed, den vigtigste Gjærning, som foreligger os for Nærværende. Jeg erindrer meget godt den Dag og den Time, da Aabenbaringen angaaende vore Dødes Gjenløsning blev givet ved Guds Profets Mund. Hvem kan fatte dette Princip, at vi have Magt til at indgaa i disse Herrens Templer og gjenløse vore afdøde Forfædre, fra

hvem vi nedstamme? De hørte ikke Evangeliet; de nød ikke de Betsignelser, som I og jeg nyde, ved Guds Naade. Vi ere deres Efterkommere. De ere paa hin Side Sletten, som skiller det Timelige fra det Aandelige og ere indsluttede i Forvaring, og de ville forblive der, indtil deres Sønner og Døtre indgaa i disse hellige Templer og hjælpe til at løse dem, ligesom Jesus gik til Aandernes Fængsel, til de Aander, som vare i Forvaring og prædikede for dem, medens hans Legeme hvilede i Graven. Nogle af disse Aander havde været der i lang Tid — Tusinder af Aar — sørend den Tid, da Jesus blev korsfæstet, og han i Anden besøgte dem i Fængslet.

Præsident Woodruff hentydede derefter til de Betsignelser, som de Sidste-Dages Hellige nyde med Hensyn til Udførelsen af deres Arbejder eller Ordinanjer i Templerne, og sagde, at han frydede sig ved Kundskaben om, at Profeten Joseph Smith, Præsident Brigham Young, Heber C. Kimball og Andre, som i deres Levetid virkede for dette store Sidste-Dages Værk, ogjaa nu virkede i Forening med os for den samme herlige Sag, og at de glædede sig over, hvad de saa og hørte her i Dag. Naabet „Hosianna“ vil naa til Guds Nærhed, og Himmelens Herfarker ville fryde sig derved. For saa vidt, som vi ere trofaste i at udføre de Pligter, som Gud har paalagt os, og fremme hans Hensigter, ville vi, naar vi have udstaaet vor Prøve her, have det Privilegium paa Opstandelsens Morgen at møde Abraham, Isak og Jakob og de af vore Slægtinge i Familieordenen, som allerede ere hængangne til den celestiale Verden, og omgaaes med dem fra Ewighed til Ewighed.

Sletten sang:

»The Temple Anthem.«

Taktsigelse af Præsident George D. Cannon.

Processionen.

Præstedømmet, arrangeret i Procession, marscherede fra Tabernaklet til den til Templet stødende Grund, Klokkerne omtrent 11.³⁰, i følgende Orden:

1. Øverste Præsidentstab,
2. Tolv Apostles Quorum,
3. Præsiderende Patriark og Patriarker,
4. Første syv Præsidenter over de Halvfjerds,
5. Stabspræsidenter, deres Naadgivere og Medlemmer af de forskellige Højraad,
6. Halvfjerds,
7. Højpræster,
8. Ældster,
9. Præsiderende Biskopper,
10. Biskopper og deres Naadgivere,
11. Præster,
12. Lærere,
13. Diaconer.

Processionen var arrangeret af Biskop John R. Winder og stillet i Orden under hans Bestyrelse.

Paa en Tribune, opført ved det ihdevestlige Hjørne af Templet — paa Syd siden af Bygningen — sad følgende kirkelige Autoriteter: Det øverste Præsidentstab — Wilford Woodruff, George D. Cannon og Joseph F. Smith; af de Tolv Apostles Quorum: Lorenzo Snow, Franklin D. Richards, Moses Thatcher, Francis M. Lyman, John H. Smith, Heber J. Grant, John W. Taylor, Marriner W. Merrill, Anthon H. Lund og Abraham H. Cannon.

Kirkens Patriark — John Smith.

Af de første syv Præsidenter over de Halvfjerds: Seymour B. Young, C. D. Fjeldsted, John Morgan, B. H. Roberts, George Reynolds og Jonathan Golden Kimball; det præsiderende Bispedømme — William B. Preston, Robert F. Burton og John N. Winder. Stavspræsidenter og deres Raadgivere, samt andre Embedsmænd i Kirken, indtog ogsaa deres Pladser paa denne Platform. Tribunen var omtrent 8 Fod høj og dekoreret med det amerikanske Flag.

Tilvenstre for Tribunen var opført en Forhøjning for Tabernaklets Sangkor. Ligeledes var en Platform, som ogsaa var dekoreret med det amerikanske Flag, opført for Sangkorets Dirigent, Ældste Evan Stephens, og Organist Joseph F. Daines.

Helds Musikkorps havde sin Plads øst for Koret.

Ceremonierne ved Dødsfænsens Lægning.

»Capstone March« (Dæksten-Marsch), komponeret af Ældste C. F. Thomas, og med Tilladelse tilegnet det overste Præsidentiskab, blev udført af helds Musikkorps.

Tabernakelkoret sang:

The Temple Anthem

(forfattet af Broder C. L. Walker; Musikken komponeret af Broder Evan Stephens).

Præsident George D. Cannon fremviste til den overordenlig store Menneskemasse en blank Messingplade, hvorpaa følgende Inscription var indgraveret af David M. Kenzie:

„Helliget Herren:

Tempelgrunden blev indviet og aabnet til Grundvolden for dette Tempel, den 14de Februar 1853.

Hjørnestenene blev lagte den 6te April 1853, begyndende ved det sydsøstlige Hjørne.

Kirkens Hoved-Autoriteter:

Den 6te April 1853.

Øverste Præsidentiskab — Brigham Young, Heber C. Kimball, Willard Richards.

Tolv Apostle — Orson Hyde, Parly P. Pratt, Orson Pratt, Wilford Woodruff, John Taylor, George A. Smith, Amasa Lyman, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Craftus Snow, Franklin D. Richards.

Kirkens Patriark — John Smith, Søn af Naæl.

Syv første Præsidenter over de Halvfjerds — Joseph Young, Levi W. Hancock, Henry Herriman, Zera Palfisher, A. F. Rockwood, Jedediah M. Grant, Benjamin L. Clapp.

Præsiderende Biskop — Edward Hunter.

Den 6te April 1892.

Øverste Præsidentiskab — Wilford Woodruff, George D. Cannon, Joseph F. Smith.

Tolv Apostle — Lorenzo Snow, Franklin D. Richards, Brigham Young, Moses Thatcher, Francis M. Lyman, John H. Smith, George Teasdale, Heber J. Grant, John W. Taylor, Marriner W. Merrill, Anthon S. Lund, Abraham H. Cannon.

Kirkens Patriark — John Smith, Søn af Hyrum.

Syv første Præsidenter over de Halvfjerds — Jacob Gates, C. D. Fjeldsted, B. H. Roberts, Seymour B. Young, John Morgan, George Reynolds, Jonathan G. Kimball.

Præsiderende Biskop — William B. Preston; Robert T. Burton, John N. Winder, Raadgivere.

I. D. Angell, Jos. D. C. Young, Arkitekter.

Dækkstenen blev lagt den 6te April 1892 af Præsident Wilford Woodruff."

Det blev tilkjendegivet, at denne Blade vilde blive nedlagt med Dækkstenen, tilligemed følgende Artikler: Mormons Bog, Lærdommens og Pagtens Bog, Advarselsskrift, Spencers Breve, Key to Theology, Salmebogen, Bibelen, Compendium, Pearl of Great Price, og nogle andre Bøger; ligesaa Fotografier af Joseph og Hyrum Smith, Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff, George D. Cannon og Joseph F. Smith, samt et Fotografi af Salt Lake Tempel, som det nu staar.

Følgende Bøn opjendtes af

Præsident Joseph F. Smith:

O Gud, vor himmelske Fader! Vi ønske at nærne os Dig i denne Stund og bringe Dig vore Hjerters Taknemmelighed for denne behagelige og velsignede Lejlighed, vi nyde at samles her paa denne den toogtredsiendstyvende Aarsdag for denne Kirkes Organisation her paa Jorden, i Tidernes Tjales Husboldning. Vi takke Dig ved denne Anledning for dette store Privilegium, Du forunder os, at lægge Dækkstenen paa denne Bygning, som Du har tilladt os at opføre til dit Navns Ære, saa langt som Arbejdet er fremstredet. Vi bede Dig, o Fader, i din Søns Jesu Kristi Navn, at Du vil skue ned paa os i Naade og Misfærdighed ved denne Lejlighed og antage vor Helligelse, af os selv, af vort Arbejde, og af Alt, hvad vi have og eje paa Jorden, til Dig, vor Herre og Gud; thi vi ønske at være Dine, og vi ønske, at Du vil antage os og anerkjende os som dine Børn, at vi i vore Hjerters maa kunne føle en Overbevisning om, at

vort Liv og vor Vandel ere Dig til Behag. Himmelske Fader, vi føle nu til at indvie Dækkstenen til dette Tempel til Dig. Vi ere taknemmelige til Dig for, at vi denne Dag ere tilladte at lægge denne Sten og jaaledes at fuldende Stenlægningen paa denne Bygning, som nu har været under Opførelse i 39 Aar. Vi takke Dig for dette Privilegium, og vi bede Dig at hellige denne vor Tjeneste til din Ære og vort Gavn. Maa Erindringen om denne højtidelige Dag leve i de Tilstedeværendes Minde, især hos de Unge og hos Børnene, som ere her i vor Midte. Maa Mindet om disse Ceremonier bevares hos dem til deres sidste Time. Vi takke Dig for, at Du har bevaret og beskyttet de faa af os, som havde det Privilegium at være tilstede, da Hjørnestenene bleve lagte til dette Tempel, gennem de Aar, som ere henvundne siden den Tid, og at vi ere tilstede paa denne Stund og under saa gunstige Omstændigheder at samles her for at deltage i disse højtidelige Forhandlinger. Velsign denne store Forsamling; udgød din Helligaand over dem, og maa de stedse have din Aand til at bo i deres Hjertter, og maa deres Kjerlighed for Sandheden paavirke dem til at gjøre din Vilje i Alt, hvad de foretage sig fra nu af og altid. Velsign Arbejderne, som have arbejdet paa dette Tempel; o Gud, velsign din bedagede Tjener, Præsident Woodruff, i at lægge Dækkstenen ved Hjælp af Elektricitet, det store virkende Midde, som Du har skjænket Menneskene i denne Tidsalder.

Vi bede Dig nu, himmelske Fader, at antage vor Tjeneste, thi Alt, hvad vi gjøre, ønske vi at udføre i dit Navn, og til din Ære og Forherligelse, samt til vor egen Frelse. Vi opofre os til Dig og din Tjeneste; antag os,

bede vi Dig, og hellige os enhver af dine Tilstiftelser, og hjælp os til at se og erkjende din Haand i alle Ting, hvilket vi ydmygelig bede Dig om, i Jesu Kristi, vor Forløjers, Navn, Amen.

Koret sang:

»Grant us peace«.

Arkitekt Joseph Don Carlos Young raabte ned fra Tempets Tinde:

„Dækstenen er nu færdig til at lægges.“

Præsident Woodruff

fremstod paa Tribunen og sagde: „Giv Agt, al Israels Hns og alle Jordens Nationer! Vi ville nu lægge den øverste Sten paa vor Guds Tempel, hvis Grundvold var lagt og indviet ved Profeten, Seeren og Aabenbareren Brigham Young.“

Derpaa trykkede Præsident Woodruff paa en lille Knap, hvorved det elektriske Strømdrag aabnedes til en Indretning, som holdt Dækstenen, og hvorved Grebet løsnedes, saa at den blev lagt paa sin Plads.

Den umaadelig store Mennekesfare, under Præsident Lorenzo Snows Ledelse, raabte i Kor:

„Hosianna, Hosianna, Hosianna til Gud og Lammet; Amen, Amen og Amen!“

Dette gjentoges tre Gange, og ved hvert Raab vajede Mængden med Rømmetørklæder, undtagen naar Ordene: „Gud og Lammet“ htreedes.

Dette Stue og Raabets Højtidelighed overgaar al Beskrivelse. Den store Skare var henrykt i en Sindsispænding, som fremkaldte den højeste Grad af Hengivenhed og Begejstring.

Koret og Forsamlingen sang:

•The spirit of God like a fire is burning!«

En original Ode, •The Temple

Ode,« forfattet af Ældste H. W. Naisbitt, Musikken af Professor C. J. Thomas, blev dernæst affungen.

Apostel Francis M. Lyman

sagde: For seks Maaneder siden — det var sidste Oktober — udtrykte Præsident Woodruff sig i en Raadsforsamling af Kirkens øverste Præsidentklub samt Stavsautoriteter og andre ledende Mænd, at han ønskede at leve, til han fik Indvielsen af dette Tempel at se. De Brødre, som da vare tilstede, folte i deres Hjertes, at der burde gjøres Anstrængelser for, at Arbejdet kunde blive fuldført. Næste April Maaned vil det blive 40 Aar siden, Hjørnestenene lagdes til dette Tempel, og jeg har et Forslag at fremlægge for det i Dag forsamlede Israel, hvilket indbefatter Indholdet af et Forslag af Broder Willard Young, nemlig:

„Troende, at Præsident Woodruffs Instruktioner angaaende en hastig Fuldførelse af Templet i Salt Lake City er Herrens Ord til os, foreslaar jeg, at denne Forsamling forpligter sig til, samlet eller enkeltvis, at tilvejebringe, saa hurtig, som det kræves, alle de Penge, som behøves for at fuldføre Templet, saa at Indvielsen kan finde Sted den 6te April 1893.

Broder Lyman sagde derpaa, at han selv vilde begynde en Subskriptionsliste med at tegne sig for et Tusind Dollars til at fremme Foretagendet.

Musikkorpset udførte et velvalgt Nummer, hvorpaa Tabernakelkoret til Slutning sang en Anthem, »Song of the Redeemed,« komponeret af Professor Evan Stephens.

Derefter opsendte Præsident George D. Cannon følgende Taksigelse:

O Gud, vor evige Fader! Antag alle vore Forhandlinger paa denne Dag. Lad dine Bessignelser hvile over

dette Folk, og over Alt, hvad vi have udført, og lad Din Helligaand neddale paa enhver af os, og paa alle de oprigtige af Hjertet alle Begne. Velsign hele dette Folk, fra Nord til Syd og fra Ost til Vest, og de oprigtige af Hjertet overalt paa Jorden, hvilket vi bede om i Jesu Navn, og at Du vil tilstede, at vi adskilles i Fred i hans Navn. Amen."

Bemærkninger.

Der var omtrent 40,000 Mennesker tilstede paa Tempelpladsen, og desuden mange Tusinder i de tilstødende Gader, og i enhver Bygning i Nærheden, hvor en Udsigt over Templet kunde erholdes. Det hele var en saa storartet Festlighed og fremviste et jaadant imponerende Skue, som aldrig har haft et Sideskifte i den amerikanske Historie. Det maa have gjort et Indtryk paa dem, som overværede Højtidelighederne — især dem, som toge Del i Ceremonierne — der aldrig vil blive udslettet fra deres Erindring.

Efter Ceremonierne indfattede og opstillede Arbejdere Statuen af Engelen Moroni i Dækkstenen. Dette er en kjæmpemæssig Figur, 12 Fod og $5\frac{1}{2}$ Tomme høj, og forestiller Engelen Moroni som et Sendebud, eller en Herold, som om han var i Færd med at udbajune sit Budskab ved Hjælp af en Trompet, som holdes op til Munden med den højre Haand, og fremstiller den Kjendsgjerning, at denne Engel bragte Evangeliets Opbyggelse til Jorden i denne Sidste-Dages Husboldning. I Følge vor Tro, at herliggjorte Væsen, som blive Engle, ikke modtage Binger som en Tilføjelse til deres fysiske Organisation, har Figuren ej heller

nogen. Statuen er forarbejdet af 24-hamret Kobber, forfærdiget af d'Hrr. W. H. Millens & Co. i Salem, Ohio, Amerika, efter en Model af Hr. C. E. Dallin, Salt Lake City. I Symmetri er Figuren udmærket, og dens Stilling fortræffelig. Den er forgyldt med ægte Guldblod, og paa Toppen af dens Krone er en elektrisk Buelampe af et Hundrede Normallys' Styrke. Den var ombunden med det amerikanske Flag, og blev afløst Kl. 3.¹⁰ Efterm. og gav en storartet Effekt.

De øverste Ornamentter sættes nu paa Taarnenes Tinder, med Undtagelse af Bygningens midterste Ost-Taarn, hvor Statuen er opstillet. Den største af de 5 Tinder er paa det midterste Taarn paa Bygningens vestre Ende; det er 12 Fod højt; de, som ville pryde Taarnene paa de 4 Hjørner, ere 10 Fod høje. Alle ere smukke og ville give disse Bygningens fremragende Spidser et passende Udseende. De ere forarbejdede af 16-hamret Kobber af Samuel Backman, en dygtig Metalarbejder i Salt Lake City. Disse Ornamentter fastes i Taarnenes Dækkstene ved Hjælp af Jernstænger, som naa til en isoleret Føjning omtrent halvvejs op i Midten af Tinderne. Enhver af de sidstnævnte ere forgyldte med ægte Guldblod og ere forsynede med 8 elektriske Buelamper af 100 Normallys' Styrke hver. Da der er 5 af disse Ornamentter, ville de saaledes samlet give en Illumination af 4,000 Lys' Styrke. Naar alle disse oplyses tiligemed en 100 Lys stærk elektrisk Buelampe over Engle-Figurens Krone, vil det i Sandhed blive et smukt, brillant og herligt Skue.

Den 15de Maj 1892.

Den 62de Aarskonference.

De Sidste-Dages Helliges nys afholdte 62de Aarskonference i Salt Lake City, Utah, som hævedes den 11te April efter at have varet i 4 Dage, var mere talrigt besøgt end nogen tidligere lignende Sammenkomst i Kirken Historie i denne Uddeling. Den store Begjærlighed hos de Sidste-Dages Hellige i det Hele taget efter at overvære Ceremonierne, som vare forbundne med Vægningen af Dækstenen paa Templet, var uden Tvivl for en stor Del Aarsjagen til den forogede Mængde Menneſter, som i Almindelighed halvaarlig flokkes til Salt Lake fra alle de omliggende Dele af Landet, for at dyrke og tilbede Gud, for at blive belærte af Herrens Tjenere og for at drøfte jaadanne Spørgsmaal, som ere af Bigtighed for Kirken som et Hele, samt for at tage i Betragtning de bedste Forholdsregler og den bedste Fremgangsmaade til at fremme Zions Sag. Uden Hensyn til nogen særdeles eller ualmindelig Tiltrækning, er det dog en Kjendsgjerning, som stedse beviſes, at enhver paafølgende Konference er talrigere besøgt end den foregaaende, og Raabet om „mere Plads“ bliver mere og mere almindeligt. Den ellers ualmindelig store Bygning, Tabernaklet, er ikke længere stor nok til at rumme de Helliges General-Forsamlinger. Beviſerne for, at de Sidste-Dages Hellige vokse og tiltage ere uomstødelige.

Trods Bejrets Strængthed under Konferencens første Dage vare Moderne alligevel talrigt besøgte, og ingen Formindskelse med Hensyn til Folkets Interesſe i Forhandlingerne sporedes. Paa Grund af, at Tabernaklet ikke kan rumme Alle, som besøge Moderne, har man i de senere Aar tillige set sig nødsaget til at afholde Forsamlinger Søndag Eftermiddag i det i Nærheden liggende Assembly Hall, men ved denne Konference var det for første Gang nødvendigt at foranstalte to Forsamlinger i denne Bygning — een Søndag den 3dje og een Tirsdag den 5te April.

Mange Aarsjager hidroge til, at de Helliges Interesſe ved denne Lejlighed var mere end almindelig. De Talere, som bleve holdte af Kirken Autoriteter, udmærkede sig ved deres ejendommelige Klarhed og Liv. Herren har sagt, at han finder Behag i Ligefremhed. Det kan derfor med Bished antages, at han har været tilfreds med de Lærdomme, som hans Tjenere gav Folket ved denne Lejlighed. Hvorledes kunde det være anderledes, efterſom de netop talde ved Guds Lands Inspiration?

„Naar undtages, hvad der blev sagt angaaende Templer, deres Djemed og Brug,“ siger Deseret News, „var maaske det Emne, som de forskjellige Talere dvælede mest ved, Nødvendigheden af større Enighed blandt Brødrene. Dette havde sin Grund i, at nogle af Brødrene, i deres brændende politiske Partiiver, vare tilbøjelige til at forglemme Broderskabets hellige Principer, som burde gjøre sig gjældende blandt de Hellige i al deres Opførelse mod og Samkvem med hverandre. Dette Emne, som behandlede af det øverste Præsidentſkab og nogle

af Apostlene, var meget tidsnæssigt, og de Advarsler og Belærelser, som bleve givne i denne Retning, ville have en stor Virkning med Hensyn til at rette de Ondt, til hvilke der hentydedes. Derjom de Hellige paa Grund af politiske eller andre Aarsager forglemte deres Pligter mod Herren og de Bagter, de have indgaaet med ham, vilde der være Fare for en Virkeligjorelse af de profetiske Advarsler, som Herren har givet sit Folk, nemlig at de skulde tage sig iagt for visse Tilstande blandt sig for ikke at blive lig „Nephiterne fordom.“ Dette Folk, Nephiterne, nærede Riv og Strid samt en bitter Partiaand i politiske Ansiggender mod hverandre, og begyndte at trættes med hverandre. Det 6te Kapitel af 3dje Nephi i Mormons Bog omhandler disse Omstændigheder og er belærende Læsning for Enhver.

Iblandt de mange vigtige Læresætninger, som bleve fremholdte af Talerne, var Nødvendigheden af, at de Hellige skulde være beredvillige til at lade sig lede af Kirkens Autoriteters Raad i Alt, som henhorer til Zions Velfærd. Det er noget ualmindeligt, at Kirkens Medlemmer behøve at paamindes om deres Pligter i denne Henseende, naar man tager i Betragtning de tydelige Aabenbaringer, som ere givne desangaaende, og hvilke Alle burde være bekendte med. Enhver skulde virke i sit Kald og ikke indlade sig paa at indtage Andres Plads eller paa at styre dem, som ere bestillede til at præsidere over ham. Modstand mod dette Princip maa bringe Splidagtighed som en uundgaaelig Følge. Der er dog hos det store Flertal af Brodrene tilstrækkelig Dømmelse og Forstand angaaende Orden og Sammenhold til at forebygge en saadan beklagelig Tilstand. Vi tro ikke, stor vedvarende Uenighed vil foraarsages ved de Omstændigheder, som Kirkens Ledere hentydede til.

Dækstens Lægning paa Templet var en højtidelighed, som gjorde et stærkt Indtryk paa Enhver, som bivaanede samme. Vejret var mildt, og en mere belejlig Tid kunde næppe være valgt. Guds Aand var udgydt over den store Forsamling, som paa Tempelgrunden alene udgjorde fyrrethve Tusinde Mennesker, medens mange Tusinder fyldte de tilstodende Gader, og Binduerne og Tagene af enhver Bygning i Nærheden vare fyldte af Tilskuere. Saa vidt os bekendt hændte der ikke et eneste Uheld eller Noget blandt denne overordenlig store Trængsel af Mennesker, der i mindste Maade forstyrrede den Ro og Fred, som herskede under disse højtidelige og mindeværdige Handlinger. Dækstens Lægning af vor højagtede og ærværdige Leder, Præsident Woodruff, ved Hjælp af Elektricitet, var en Nyhed.

Forslaget angaaende Templets Fuldførelse i Lobet af et Aars Tid, som var fremlagt af Apostel Francis M. Lyman, modtoges med hjerteligt Bisald af alle Tilstedeværende, og det vil blive modtaget paa lignende Maade af alle Andre Hellige, saa snart som det bliver bekendt for dem. De nødvendige Midler, som udfordres til Udførelsen af dette store Foretagende, ville uden Tvivl blive tilvejebragte uden nogen særdeles Anstrængelser.

Udførelsen af Musikken under Konferencen var ndmærket. Tabernaklets Sangkor, under Broder Ewan Stephens' Ledelse, med Broder F. F. Daines' Orgel-Akkompagnement, tilfredsstillede alle Forventninger. Forsamlingens Sammenfang var i Sandhed oplivende. Kaptejn Helms Musikkorps og Sangforeningen »Union« gjorde ndmærket god Tjeneste ved Tempel-Ceremonierne.

I det Hele taget kan det med Sandhed siges, at denne Konference var en mindeværdig Sammenkomst. Den foraarstagede, at alle oprigtige Medlemmer af Kirken, som overværede samme, sølte Tilfredshed og Glæde ved Tanken om, at være Sidste-Dages Hellige."

Bøn og Taksigelse.

Til de Sidste-Dages Hellige i Zion og i den ganske Verden:

Elstelige Brødre og Søstre! For lidt over to Aar siden vare vi ledte til at falde paa de Sidste-Dages Hellige til at helligholde en Dag i højtidelig Faste og Bøn til Herren. Vor Stilling da var saadan, at det saa ud, som om ingen jordisk Magt kunde fri os fra det Døde, som omringede os, og som truede os med Undergang. Hvor vi vendte os hen, syntes det, som om enhver Udvej var spærret. Ingen menneskelig Hjælp kunde naa os. Under disse Omstændigheder vendte vi vore Bine mod Himlen og aabnede vore Hjerter for Herren, som den eneste Magt, der kunde yde os Bistand. Gaa vi for vidt, naar vi bevidne, at ved denne Bejlighed uedlod Herren sig til at høre og besvare de Bønner, som dette Folk opjendte til ham?

Deres Ydmygelse for ham var ikke uden Frugter. Derjom man undersøger det Cirkulære, som vi udstedte den Gang, og hvad vi da opfordrede de Hellige til at bede om, og betragter Resultatet, vil det vises, hvor vidunderligt Herren har hørt sit Folks ydmyge Begjeringer.

Med dette for Dje, tilligemed den store Mistkundhed, vor himmelske Fader har bevist os, ved at tillade os at lægge Dækstenen til Templet i Salt Lake City under den sidste General-Konference, ledsaget af Hosiannaraab til Gud og Sammet, ere vi blevne tilskyndede til at bestemme, som mest passende under Omstændighederne, at de Sidste-Dages Hellige forjante sig i deres forskjellige Gudsdyrkelses-huse Søndagen den 1ste Maj 1892, og i Faste og Bøn opjende til den Aller-højeste deres hjertelige og højtidelige Taksigelse for hans Godhed og Naade, som han har bevist mod dem, og for den Befrielse han har tilvejebragt for sit Folk.

Der er i Sandhed intet Folk i Bjergenes Dale, som har mere Aarsag til at prise og takke Gud end de Sidste-Dages Hellige. Da vi ikke tilfulde kunne nyde den Fryd, som den nærværende Anledning giver os, ved at opjende vor Taksigelse for Befrielsen, som er stænket os, uden at vore Brødre og Søstre i andre Lande tillige skulde være delagtiggjorte i vor Glæde, er det passende at de ogsaa skulde vælge en saadan Dag, som maatte være passende og belejlig for dem, at de ligeledes kunne faste og bede, og opjende deres Pris til den store Skaber for de Bessignelser, han har udgnydt over sit Folk.

I dette Djemed have vi besluttet at vælge en Søndag, fordi det vilde være muligt for Alle at helligholde denne bedre end nogen anden Dag.

Enhver Mand og Kvinde, og ethvert Barn, som tilhører vor Kirke, skulde tage Del i denne glædelige Tjeneste, thi, endskjøndt vi have mange Hindringer at kjæmpe med, og vor Saligheds Kjende ikke har stillet Fred, ej heller nedlagt sine

Baaben, har dog Herren tilintetgjort mange af hans talrige Anslag og ødelagt hans Snarer, samt beredt en Vej for os til at undfly hans Magt.

I vore Bønner skulde vi endnu anraabe den Almægtige, at han vil vedblive at velsigne og forløse sit Zion og berede Vejen for Sandhedens og Retfærdighedens Regjering i sin Fylde, naar han, hvis Rettighed det er at regjere, ubestridt skal have Herredømme over hele Jorden.

Følgende Forslag blev enstemmigt vedtaget af den store Mængde Mennesker, som var forsamlet ved Lægningen af Tempeldækkstenen:

„Troende, at Præsident Woodruffs Instruktioner angaaende en hastig Fuldførelse af Templet i Salt Lake City er Herrens Ord til os, foreslaar jeg, at denne Forsamling forpligter sig til, samlet eller enkeltvis, at tilvejebringe, saa hurtig, som det kræves, alle de Penge, som behøves for at fuldføre Templet, saa at Indvielsen kan finde Sted den 6te April 1893.“

Forskjellige Planer ere blevne fremlagte for Indsamlingen af de nødvendige Midler til at fuldføre Templet i Følge ovenstaaende Forslag; men vi have besluttet, at ingen bedre Lejlighed vilde tilbydes for dette Djiemed end den Tid, da de Hellige ere forsamlede for at holde denne Bøn- og Taksigelsesandagt. De forskjellige Biskopper og andre præsiderende Embedsmænd kunne da modtage Subskriptioner dertil fra Alle, som ere tilstede ved Forsamlingerne; og dersom ikke Alle da ere beredte til at betale det, som de ønske at tegne sig for, kunne de saa det ordnet saaledes, at det kan ske ved Afbetaling.

Det er meget ønskeligt, at dette Arbejde skulde fuldføres, saa at den hellige Bygning kan blive indviet til Herren ved General-Konferencen den 6te April 1893.

I fuld Forventning om, at de Midler, som det blev bestemt at tilvejebringe, da Forslaget blev vedtaget, vilde være ved Haanden, og i Tide, for at betale alle Omkostninger, ere Forberedelser allerede gjort for at saa Arbejdet udført. Vi føle os forvisjede om, at ingen Skuffelse vil finde Sted angaaende dette, dersom Biskopperne og andre præsiderende Autoriteter udføre deres Pligter.

Der er intet Arbejde, som de Sidste-Dages Hellige føle en større Interesse for, end dette, at bygge og fuldføre Templer.

Templet i Salt Lake City har længe været under Opførelse. Den 6te April næste Aar vil det blive 40 Aar siden, Grundstenene bleve lagte. Det synes derfor at være passende, at ved Slutningen af denne Periode skulde dets Indvielse finde Sted. Vi haabe, at ingen Anstrængelser spares for at udføre dette Arbejde, og at Alle ville bidrage gavmildt hertil efter Opfordringen som stilles til dem.

Bedende Herren at udgyde Bønnens og Taksigelsens Mand over de Sidste-Dages Hellige ved denne Anledning, forblive vi Eders Brødre

Wilford Woodruff,
George D. Cannon,
Joseph F. Smith.

Overste Præsidentstab af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Til de Sidste-Dages Hellige i den skandinaviske Mission.

Elskelige Brødre og Søstre!

Kirkens overste Præsidentkab har anset det for Visdom, at de Sidste-Dages Hellige i den ganske Verden skulde helligholde en speciel Fastedag i højtidelig Bøn og Paakaldelse til Herren; blandt de Hellige, som ere samlede i Zion, var den første Søndag i Maj holdt som en saadan Fastedag. Med Hensyn til de Hellige i Udjpredelsen har det overste Præsidentkab ligeledes tilraadet, at en Dag bliver valgt for dem i denne Hensigt, at de ogsaa paa lignende Maade kunne faste og bede, samt opjende deres Tak og Pris til den Allerhøjeste.

Øverensstemmelse med denne Henstilling har Apostel Brigham Young, Præsident for den europæiske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, anset det raadeligt, som en mest passende og belejlig Tid for de Sidste-Dages Hellige i den europæiske Mission, at bestemme Søndagen den 29de Maj 1892 til en saadan Faste- og Bededag.

De præsiderende Autoriteter og de Hellige overalt i den skandinaviske Mission ere saaledes anmodede om at tage Del i denne glædelige Dag, og at de i denne deres Gudstjeneste skulde, saavidt som deres Omstændigheder tillade det, holde sig til følgende Vejledning af Præsident Young:

„Det er ønskeligt, at ethvert Medlem af Kirken tager Del i denne Gudstjeneste med Bøn og Taksigelse; præsiderende Embedsmænd i Missionen ere anmodede om at gjøre Forberedelser med Hensyn til Steder, hvor Forsamling kan afholdes, og til at imødekomme de Hellige, saa vidt som det er muligt.

„De Hellige skulle forsamles, fastende, i deres respektive Forsamlingshuse Søndag den 29de Maj, Kl. 10 Form., og vedblive med at holde Taksigelse og Bøn, og med saadan Gudsdyrkelse, som de maatte ledes til af den Helligaand, i tre eller fire Timer eller et kortere Tidsrum, efter som Visdom og Omstændigheder maatte byde.

„Subskriptioner for Fuldførelsen af Tøpset kunne modtages i Folge Instruktionerne i Brevet fra det overste Præsidentkab; dette Privilegium strækker sig til enhver Mand og Kvinde, og ethvert Barn i Kirken, og Enhver kan tegne sig for et saadant Beløb, som de føle sig i Stand til at yde, være sig stort eller lidet; en fuldstændig Liste over disse Beløb tilligemed Givernes Navne og Adresser skulle forsendes gennem de Præsiderende til Missionens Hovedkontor til videre Forsendelse til det overste Præsidentkab.

„Efter Gudstjenestens Slutning kunne de Hellige gaa til deres Hjem med Glæde og Fryd i Herren og nyde deres Maaltid. Alle de Hellige bør være forenede som Et i Hjerter og Sind, med en fast Beslutning om, at gjøre sit til, at denne Dag maatte blive rig paa Betsignelser, til Fordel for Alle, og til Guds Pris og Ære.”

Vi haabe, at alle de Helliges Omstændigheder ere saadanne, at de maatte være i Stand til ved denne Anledning at faste, bede og opjende deres Taksigelse til Herren i Fællesskab, saa at denne Dag maatte længe erindres med Glæde.

Eders Broder,

Edw. H. Anderson,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Ankomst af Missionærer.

Følgende Brødre ere ankomne fra Utah, via Liverpool, den 29de April: Peter M. Jensen fra Huntsville; Peter Mortensen fra Salt Lake City og Gustaf W. Carlsson fra Salem; den 30te April: Adolph J. Fjellstrøm fra Logan; George W. Johnson fra West Bonntiful og George W. Lindquist fra Logan; den 11te April: Michael D. Nash fra Salem.

Det er os en Glæde, atter at møde nogle af vore Trosbødre fra Zion, som have forladt Alt, hvad er kjært i Livet for i Lydighed mod Herrens Tjeneres Opfordring, at gaa ud blandt sine Medmennesker, og virke for Evangeliets Sag i disse Lande, og vi bede Herren at velsigne dem i deres Anstrængelser for, at bringe deres Medskabninger til Kundskab om den Vej, som fører til et evigt Liv.

Afsøgning.

Følgende Brødre lofes fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion:

Ældste Lars L. Nilson fra at arbejde i Stockholm Konference,

Ældste A. S. Hyrup fra at arbejde i Aarhus Konference.

Ældste Andrew Hanson fra at virke i Skåne Konference.

Ældste Niels P. Larsen fra at virke i Aalborg Konference.

De to førstnævnte Brødres Virksomhed som Missionærer strækker sig over et Tidsrum af to Aar, og de to sidstnævnte have virket omtrent et Aar, især blandt deres Venner og Slægtninge. Alle have udført et godt og tilfredsstillende Arbejde. Vi nedbede Himmels Betsignelse over dem paa deres Tilbagerejse til deres Hjem i Bjergenes Dale.

Beskikkelse.

Ældste Peter M. Jensen beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference;

Ældsterne Gustaf W. Carlsson, Adolph J. Fjellstrøm og George W. Lindquist beskikkes til at arbejde i Stockholm Konference;

Ældste George W. Johnson beskikkes til at arbejde i Skåne Konference;

Ældste Michael D. Nash beskikkes til at arbejde i Aalborg Konference. Alle under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Edward H. Anderson,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Konferencen i Aarhus.

Konferencen i Aarhus afholdtes Lørdag og Søndag den 9de og 10de April.

Tilstede vare følgende Missionærer fra Zion:

Missionspræsident Edw. H. Anderson, Konferencepræsidenterne H. F. Viljenquist og Joseph Christianen, samt Ældsterne J. C. Berthelsen, A. S. Hy-

rup, P. Sørensen, Niels J. Andersen, Christian Meyer, Jacob Jørgensen, Hans C. Hansen, Lars C. Møller, Peter B. Green, S. C. Sørensen, Andreas Jepsen, Gustav W. Søderberg, Rasmus Rasmusen, German Rasmusen Martin Nielsen og Martin Andersen.

Lørdag Aften Kl. 8.

Der aabnedes med en Velkomsthæng, forfattet af Laura Verberich.

Bøn af Eldste J. C. Berthelsen. Salmen: „O min Fader, Du, som tronet“ blev afslungen.

Konferencepræsident Joseph Christianen fremstod og bød Alle velkomne; sagde, at vi skulde være meget taknemmelige for den Lejlighed, vi havde, at være forsamlede her og modtage aandelig Føde; sluttede med at nedbede Herrens Velsignelse over Konferencen.

Derefter afgav Eldste P. Sørensen Rapport fra Odenje Gren; omtalte sin Virksomhed i Åsens, hvor Forsamlingerne havde været godt besøgte. De fleste af de Hellige i denne Gren vare pligtopfyldende og trofaste i at tjene Herren; følte Glæde ved at være en af Evangeliets Budbærere.

Eldste Peter B. Green afgav Rapport fra Grenaa; sagde, at de Hellige der i Almindelighed vare gode, dog var der ogsaa Nogle af dem, som ikke opfyldte deres Pligter saa godt, som det kunde være ønskeligt; han følte sig glad ved at arbejde i Evangeliets Tjeneste.

Eldste Jacob Jørgensen fra Randers Gren afgav Rapport over Grenen. Udsigterne for Evangeliets Fremgang i Randers vare for Nærværende ikke gode, og derfor var det paa Konferencepræsident Joseph Christianens Raad, besluttet tillige at aabne en Arbejds-mark i Skive, hvor Forsamlinger havde været afholdte og godt besøgte. Mange

undersøgte Evangeliet og Udsigterne vare gode.

Eldste Christian Meyer afgav Beretning fra Fredericia Gren; sagde, at Grenen var bleven udvidet til ogsaa at omfatte det nordlige Slesvig. Forsamlingerne havde været ganske godt besøgte. I Esbjerg afholdtes Forsamlinger, og en Søndagsskole var ogsaa bleven oprettet der. I Slesvig havde de truffet Mange, som slet ikke vidste, hvad de Sidste-Dages Hellige var for et Folk. Han følte vel ved at arbejde for Evangeliets Fremme og det jamne troede han var Tilfældet med sine Medarbejdere.

Konferencepræsident Joseph Christianen berettede fra Aarhus Gren, at siden Ahtaar havde vore Forsamlinger i Særdeleshed været godt besøgte. Nogle havde annammet Evangeliet; omtalte Missionærernes Arbejde i Silkeborg, hvor Udsigterne vare lovende.

Dernæst afgav han Rapport over Aarhus Konference; Udsigterne i Konferencen vare for Nærværende udmærket gode; han troede, at inden næste Konference vilde Frugterne af Missionærernes Opførelser vise sig i flere Retninger.

German Rasmusen fremstod og udtalte sin Glæde over at leve i denne Tid og Husholdning; opmuntrede de Hellige til Trofasthed og til at søge Herren om Kraft til at modstaa de mange Prøver, som maatte komme paa deres Vej. Han har sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, og bad at de, som ikke kjendte Sandheden endnu maatte komme til at kjende samme og slutte en Pakt med Herren og at de, som havde annammet Evangeliet stedse maatte blive trofaste. Sangforet afgang Salmen:

„Kongernes Konge, ene Du kan.“

Ældste Hans C. Hansen talte derpaa til Forsamlingen; han hentydede til, hvor Faa der vare i Forhold til Mængden som vilde lytte til Herrens Tjenere og modtage Sandheden; omtalte den Foragt, som Herrens Tjenere mødte nu lige saa vel som i Kristi Dage, han fremhævede at Tro alene var ikke tilstrækkelig til Frelse, men at Gjæringer maatte følge Troen.

Ældste Lars C. Møller følte en Glæde ved at være tilstede ved Konferencen. Han omtalte den Frelsningsplan, som var lagt for Menneffene, at de atter kunde komme tilbage igjen til Gud; talte angaaende den Helligaands Virkning paa de Troende i alle Tidsaldrer, og bad, at den samme Aand maatte virke paa dem, som endnu ikke havde sluttet Pakt med Sandheden og adlyde den.

Koret sang Salmen:

„Zion, naar paa Dig jeg tænker.“

Taksigelse af Ældste Niels J. Andersen.

Søndag Form. Kl. 10.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen:

„Fader vor paa Himlens Trone.“

Bøn af Ældste Christian Meyer.

Koret sang Salmen:

„Gud beskjærme Zions Rige.“

Konferencepræsident Joseph Christiansen foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse af de Hellige i denne Konference i deres Tro og Bønner, hvilket assisteredes og vedtoges enstemmigt; forøvrigt blev det foreslaaet og enstemmigt vedtaget, at vi opholde i vor Tro og Bønner: Joseph Christiansen som Præsident for Aarhus Konference, og Andrew S. Snyrup, Søren C. Sørensen og Martin Nielsen som hans Medhjælpere; Christian Meyer som For-

stander for Fredericia Gren med Lars C. Møller og Andreas Tjepjen som Medhjælpere; Jacob Jørgensen som Forstander for Randers Gren med N. J. Andersen, Gustav W. Søderberg og German Rasmusen, som Medhjælpere; Peter B. Green som Forstander for Grenaa Gren med Martin Andersen som Medhjælper; Peder Sørensen som Forstander for Odense Gren med Hans C. Hansen og Rasmus Rasmusen som Medhjælpere; Martin Nielsen som Dirigent for Sangkoret; Peter S. Christiansen som Konferencens Skriver.

Derefter talte Ældste J. C. Berthelsen. Han bar sit Vidnesbyrd angaaende Evangeliet og omtalte den Orden, som fandtes i Guds Rige; paaviste ligeledes den Orden, som eksisterer i Alt, hvad Herren har skabt, og hvorledes Alt styres og ledes ved bestemte Love. Han hentydede til, hvorledes Kristus havde organiseret sit Rige, at han kaldte sine Apostle til at gaa ud i Verden uden Betaling og forkynde Ordet og udføre de forskellige Ordinanjer, hvorved Menneffene blive delagtiggjorte i Saliggjørelsen. Han bar sit Vidnesbyrd om, at Evangeliet var gjengivet til Jorden i disse Dage; at Røglerne til Guds Rige atter var givne til Mænd i Rødet; at Profeten Joseph Smith havde erholdt den samme Magt, som Apostlene i forduuns Dage holdt; at Herrens Tjenere vare udsendte for at forkynde Jesu Kristi Evangelium for Menneffene; formanede de Hellige til at tjene Herren, og udtalte sin Glæde over at have arbejdet, her i Herrens Tjeneste i et Tidrum af to Aar. Han skulde snart vende tilbage til sin Familie og sine Venner i Zion, dog ikke for at hvile, men for fremdeles at hjælpe til at opbygge Guds Rige.

(Fortfætttes.)

Dødsfald.

Theodor Atthael Samuelsen i Provo, Utah, endte ved egen Haand sit Liv Mandagen den 21de Marts 1892 i en Alder af 45 Aar.

Ældste C. C. A. Christensen i „Bifuben“ skriver, angaaende denne sørgelige Hændelse, følgende:

„Fra aldeles paalidelig Kilde erfarer jeg, at han, medens han opholdt sig i Chicago om Sommeren 1868, fik et voldsomt Solstiktilfælde og faldt bevidstløs om paa Gaden. Hvor meget dette til visse Tider, naar hans Hjerne har været overanstrengt, har gjort ham sindssyg og utilregnelig, vil Ingen uden Gud, den retfærdige Dømmer, kunne bedømme, og vi, hans Venner, bør derfor kaste Kjærlighedens Raabe om den faldne Kjæmpes Lig, og jeg tvivler ikke om, at de jo vil gjøre det. At han kan have haft sine Fejl, som vi Andre, burde ikke komme i Betragtning nu, paa en Tid, da hans dybtjørgende Familie behøver det sande Venstabs Blomster til at dække den kolde, ufuldsomme Grav, der glemmer hans Stov. Ethvert Minde om hans velanvendte Evner bør bevares i taknemmelig Erindring om ham, trods den sørgelige Ende, hans virksomme Liv tog. Det maa være Familien og hans Venner en Trost i disse Sorgens Dage at vide, at Gud ikke altid bedømmer Menneskenes Handlinger, som vi kortsynede, ofte Selvretfærdige, gjøre, og at Enhver skal faa Løn for sine Gjerninger, samt at Motivet eller Hensigten vil blive taget med i Betragtning.“

Wilhelmina Steck Christoffersen, født i Bredstou, Vejle Amt, Danmark, den 1ste Januar 1826, døde i Matti, Sanpete County, Utah, den 17de Marts 1892.

Den Afdøde annammede Evangeliet i 1853 og emigrerede til Utah i 1857. Hun døde i fuld Tro paa Evangeliet og i Haab om at være delagtig i de Retfærdiges Opstandelse.

Ali Anderson, født i Nebbelöf, Skåne, Sverige, den 31te Decb. 1824, døde i Hyrum, Cache County, Utah den 16de Marts 1892.

Hun døde, som hun levede, som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Annie Christina Petersen, født i Danmark, den 28de Maj 1833, døde i Nighy, Bingham County, Idaho, den 16de Marts 1892.

Hun emigrerede til Utah i 1881 og var en trofast Sidste-Dages Hellig og døde i fuldt Haab om en herlig Opstandelse.

I n d h o l d.

Dækstenen til Templet i Salt Lake City, Utah, lægges..... 241 Red. Anm.: Den 62de Aarskonference..... 248 Bøn og Taksigelse..... 250 Til de Sidste-Dages Hellige i den skandinaviske Mission... 252	Ankomst af Missionærer..... 253 Afløsning..... 253 Bestikkelse..... 253 Konferencen i Aarhus..... 253 Dødsfald..... 256
---	---

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Edward H. Anderson, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
 Trukt hos F. E. Bording (B. Peterien).